

MUG

Z I N E

#9

Het einde komt aarzelend, als een zoete vorm van zwerven, een lichtvoetig trippelen in de tussentijd. Je rilt. In de verte resonanceert de wegebbende warmte van vrijende lijven, gelach en gegil. Het gras grijnst nog van plezier, platgewiekt na de zomerbalts. Wat blijft is het avondvullend schijnsel van een slaapkamerraam.

De ondergang zelf

Sommigen meenden dat de ondergang een atoombomsmoel zou hebben

De mensen waren bekrabbelde papiertjes

Hun botten tandenstokers

Ogen trilden en doofden als puddinkjes

Sommigen geloofden dat de ondergang een implosie zou zijn

Alle moeders die niet werden bezocht in één filmframe gevangen

Anderen dachten aan dierentuinwolven die eenmaal bevrijd

in paniek de hand aan zichzelf zouden slaan

Natuurlijk was er de ondergang zelf die de nacht niet afwachtte

maar het gebrek aan dramatiek van overvloedig licht verkoos

rond een uur of vier in de middag

om eenmalig op een rommelige wijze te verbijsteren en dan vergeten te worden

-ANOUK SMIES-

Complot

Er lag hier van alles op tafel
maar in het midden
een complot

Het leek groter dan een zakmes
Het had de schijn van schrik
De geur van oud staal

Kenmerkend was de schreeuw die
ontstond bij fascinatie
waardoor niemand dichtbij kwam

Het complot straalde de harmonie uit
van uit zwang geraakt geloof
Van middeleeuwse plicht

Het voedde zich niet met de ruimte
waar wij ons verzamelden
maar dronk als een uitgemergeld staldier
gedempte kieren licht

-ANOUK SMIES-

Zwart

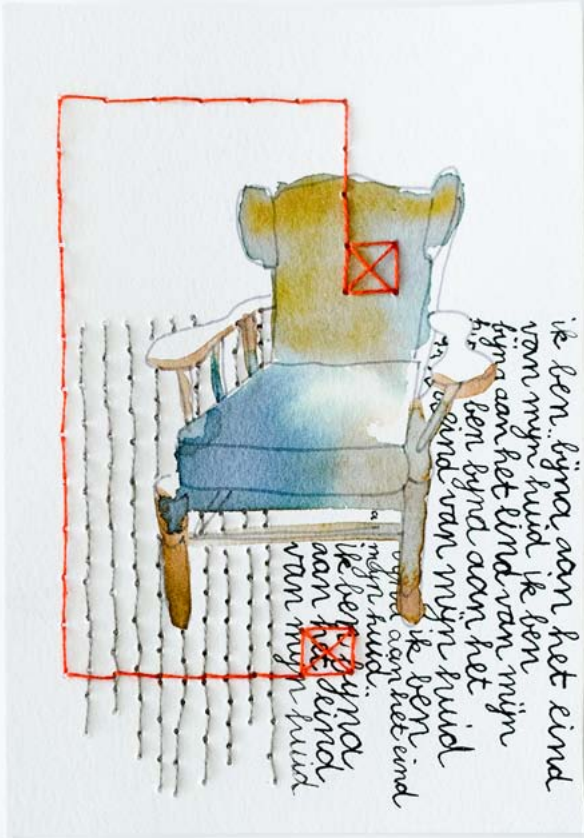
Ontkoppel kleur van intentie, ruik dennen die hun
wortels opzuigen
damp die korrelig wordt, blaren op dieren, wind binnen
een vacuüm,
vuurnesteling, de holte van gedachten, eenkennigheid
van zuurstof

Daal af in mensen, ogen, bossen, zoek adiabatisch zand,
heksenkringen, gaslekken, sapafbindingen,
omgezaagd hout, uitdijende vaten, mosachtig vet

Grijp met één vinger in roestende buizen, splijtende
cellen,
ontkoppelde pezen, pompend gruis, falende spieren,
losgeweekt traanvocht, wormachtig gras, sijpelend loof

Stel jezelf nu de vraag of je op durft te kijken
Als je opkijkt zul je nooit in je leven meer een kleur
omschrijven
Je zult je niet afvragen of dat een groot verlies is
Het verlies is al uitbesteed

-ANOUK SMIES-

Bianca Boer

FYI

er zijn katten die meer volgers hebben dan ik
ik ben blij dat ik jong was zonder computer
blij dat ik weet dat het
daar niet echt om gaat

met zinloosheid aan mijn vingers
klik ik op [Sjors_the_amazing_cat](#)
ik weet
dat er ook katten zijn die 1.000 x
meer volgers hebben dan ik

ik had alleen een stad te bevechten
ik ging weg toen het kon
maar ik heb een dochter
die het moet opnemen tegen de wereld
klik dochter, klik, & rol door

-BIANCA BOER-

In het donker lichten de fijne witte haren van mijn
grootmoeder.

Elke nacht legde ik ze op het nachtkastje naast mijn
bed, fluistert ze.

Daarna sliep ik.

Daarna stond ik op, en maakte ze opnieuw vast.

Daarna huilde ik.

*

Ik wil losse haren.

Ik wil met je naar buiten: Hoi J, dit is mijn man!

Ik weet niet of het piepen van de vogels in de lucht is of
in mijn mond.

Een voor een landen ze op de vensterbank.

Ze tikken tegen het raam.

Elke tik is een blikken kus.

*

Zeg me, liefste, waar gaan al die woorden toch naar
toe?

Woorden, die naar melk smaken.

Naar door de zon versufte katten.

In welke plooi van haar mond verbergt grootmoeder
haar verhalen?

Iets wat lijkt op een scheve glimlach.

Het binnenste van een ei.

Ik wil ons oud

Ik wil ons lang en rustig.

Ik wil simpelweg verliezen.

-KREEK DAEY OUWENS-

Samenhangzin

De tijd zoet, bevederd. Stoeien,
afgewisseld met samen zitten
op een grote kluit. Welhitte

snavelzegge vruchtenbowl
hartblad navelmerk
kiemwit vleugelzaad.

Peuteren vlooiën strelen
en knuffelen, vibrerend
gezoen, zoembestuiving.

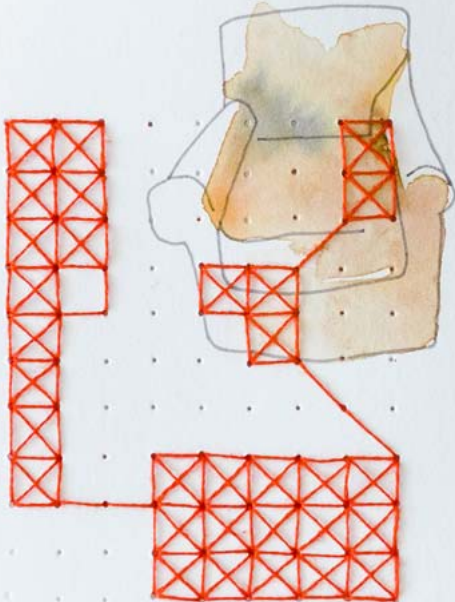
Iedereen heeft het nodig.
Het is de ene schooier leed
dat de andere bij de deur staat.

Wat kunnen wij anders dan
zo goed en zo kwaad als mogelijk
elkaars zwaartekracht helpen dragen.

-MARK VAN TONGELE-

ik zal verhalen weven van
spijt en gaten in je
waarheid knippen

Bianca Boer

Levenstrekharmenie

Druppels op bladeren. Een sijnpend bos
in de motregen. Donderpad en watergeest.
Baggerroet. Drakenbloedbomen. Braakballen.
Hongerende slokken. Gele plomp. Mos-
kussens. Sarong en kabaai. Een feeënstern
die haar ene eitje in tuitel evenwicht boven
op een takje legt. Gaasvlieg in slow motion.
Dwaallichtjes. Eksters als witte stippen over
zwarte akkers hoppend. Trekkende mieren.
Plonzende zaagbekken. Nachtpauwooglicht.
Winteradem op de bodem van de waterkant.
Droesem. Riet verstild in bizarre ijsvormen.

-MARK VAN TONGELE-

in het museum is verder alles intact

maar in de achterste zaal
zijn drie blote spijkers

op de muur staan de potloodstrepen
voor dat wat aan het oog onttrokken was
van wie is nu mijn kunst?

het scheidt ruimte als je je neerlegt
bij je eigen gekte is weg
twee andere ook

drie bloedende wondjes
zaten ongeoorloofd in iemands tas
een stukje van mij verdween

waar ik vandaan kom
heet een korstje
een roofje

ik wacht tot mijn kunstroofjes geheeld zijn

-BIANCA BOER-

Bianca Boer

Dat pak. Die zak.
Maar het gemak
van ongelukkig zijn.

Instagram icon @Luule

Colofon

Bijdragen: Bianca Boer, Wouter van Heiningen,
Marie-Anne Hermans, Kreek Daey Ouwens, Anouk Smies
en Mark van Tongele

MUGzine is een schrift vol poëtische vluggertjes. Voor mensen die wakker liggen van onzichtbare olifanten die door de kamer stampen. Voor wie poëzie wil horen in het zoemen van een mug. MUGzine verschijnt ook op www.mugzines.nl.

© MUGzine is een uitgave van Poetry Affairs en MUGbooks

Grafisch ontwerp: BRRT (info@brrt.nl)

9 | 2021